

SEEMANŮV DENÍK VI.

PRVNÍ OFICIÁLNĚ ČERNOBÍLÝ ZPRAVODAJ FESTIVALU THEATRUM KUKS



28. SRPNA 2017 | LOUTNA NEJEN BAROKNÍ

KDYŽ SPADNE OPONA...

POSLEDNÍ DĚJSTVÍ | LUKÁŠ KŘÍŽEK

*A přitom stačilo by jedno: Děkuju.
Tak upřímné a ryze, jak to jen písmenka dovedou.*

Nejváženější čtenáři, našemu deníku věrný to druhu,

tak nám poprvé spadla opona a Seemanův deník měl by se lehce poklonit. Šesté číslo věnováno jest poslednímu festivalovému dni a principálovým slovům, která nelze si odpustit. Již předem nutno upozornit, že vyhnout se nostalgii, sentimentu, patosu a kýči (říkám si, zdali v tomto případě neznamenají všechna ta slova jedno a totéž) bude velmi obtížné, a tak Tě, čtenáři žádám, abys byl vůči těmto člověčím prohrěškům shovívavý.

Poslední, závěrečná a všeobjímající slova jsou vždy obtížná. Obzvláště, je-li to (*mňam, jelito!*) poprvé. Dojmy jako z premiéry. Nejsilnější zážitky a bujarost emocí stále ve mně skotačí a stejně tak skotačí i mé řádky, kterými se snažím říct to nejdůležitější. V posledním úvodníčku, rád bych se věnoval Seemanově deníku a jeho redakci, později připomenu a do-představím naše pány „malíře“, kteří náš zpravodaj obohacovali přehezky obrázky.

A nakonec zbude tisícero díků. Snad se mi to podaří a nejen radost a dobrý pocit budou výsledkem.

Když jsem byl osloven, zdali nechci založit a vést oficiálně první a černobíle tištěný zpravodaj festivalu THEATRUM KUKS, nemohl jsem odmítnout. Byla a stále je to pro mě velká čest. Čest být podepsaný jako šéfredaktor a principál. Případné zásluhy však nepatří mé maličkosti, nýbrž celé redakci. Redakci, která s důvěrou přijala nespočet mých nápadů, rubriky, které jsem vymyslel tak, aby pokryly veškerou festivalovou produkci a v neposlední řadě také jednotlivé dílčí úkoly a stanovený obsah všech čísel. A já, stejně tak, liboval si a přijímal nápady a postřehy jejich.

První dny, vytvářela se mezi námi mystická symbióza, která dala vzniknout nejen určité „barokní“ a kuksovské poetice, ale i zpravodaji jako takovému. Dílo jest to do posledního kousíčku naše. Na pár dní, dalo by se říci, zaprodali jsme mu svou duši. Každé číslo jsme se snažili dovést k „dokonalosti“, což nebylo a není nikdy možné, jak můžete průběžně vidět na několika drobnějších i drobných chybkách, které zcela záměrně a přiznaně ponecháváme neopravené. To abychom neztratili ten punc festivalového zpravodajování ze dne na den.





Na tomto místě měla se ukázat malá statistika a souhrn naší práce v datech, číslech, neúspěších a úspěších. Usoudil jsem však, že výsledky si dokážete ohodnotit sami (kdo jiný, nežli naše čtenářstvo, taky!) a my si je povíme u redakčního piva, kde se budeme ohlížet a kriticky, s odstupem času, sebereflektovat.

Neodpustím si však zmínit, že každé číslo zpravodaje počínalo se psát vždy mezi půl desátou večerní až půlnocí a jeho definitivní vznik (nepočítaje následný tisk) datoval se k hodinám mezi šestou až osmou ranní. Redakční rekord trhli jsme s číslem čtvrtým, kdy jeho příprava trvala čistých deset hodin práce. Ačkoliv práce redaktorská obnáší napsat zadané/zvolené texty, vyřešit jejich definitivní podobu a jít spát, stalo se prakticky pokaždé, že nikdo neopustil svého šéfredaktora, dokud mu nepomohl i s prací následující – grafikou, zlomem, uspořádáním stránek a poslední kontrolou. Domnívám se tedy, že leč jsem to byl napoprvé já, každý z redakce, zovat se může šéfredaktorem a principálem. Za tuto **obětavost** a **podporu** jsem jim neskonale vděčný a myslím, že za výsledkem můžeme si proto neoblomně stát. A to i přes to, že jsme mnohé nestačili a mnohé chtěli, jen už to časová kapacita (čtyři redaktoři, nabitý program a nespočet možností o čem psát) a nadměrné spánkové deficity nedovolovaly.

S puntičkářskou vůlí sobě vlastní, sáhli jsme si na dno svých sil – a tu zkušenost oceňujeme – a zbytek už kriticky i jinak můžete posoudit sami.

Upřímně a hrdě děkuji **Rachel Duchkové**, za její čtenářsky líbezné reflexe a neskonale krásná *Lákadla*, v barokně nebarokním jazyce. Upřímně a hrdě děkuji **Vojtovi Frankovi**, za jeho záchranu celé redakce tím, že nám přijel ukázat, jak hravě a přitom vkusně erudovaně, dá se psát o hudbě. Upřímně a hrdě děkuji **Vojtovi Vávrovi**, za jeho tvůrčí kritický nadhled, nápaditost, čtivé a co do popisu viděného naprosto přesné reflexe.

Upřímně a hrdě děkuji **Všem**, za všechna ta noční sezení a rozhovory v redakci (humorné i vážné), za všechny společné chvíle, zážitky a za to, jak jsme společně bojovali s případnými slabostmi a překážkami. Dále samozřejmě za podporu a spolehlivost, přínos *Baroknímu kecátku*. Inu, a nakonec za to, že jste oddaně pomohli vytvářet první Seemanovské dílo o šesti číslech.

Děkuju,
Váš první principál.

LOUTNA ČESKÁ LIBĚ ZNÍ, VRTÁ HLAVAMI VĚDCŮ I VARUJE

HUDEBNÍ NASLOUCHÁTKO | VOJTĚCH FRANK

Poslední den kukského festivalu zněl na naladěných strunách *Loutny české*. Seznámit se s tímto ojedinělým fenoménem českého baroka jsme měli možnost hned v několika variacích. Ohlédnutí za projektem Geisslers Hofcomödianten ponechám divědským kolegům, o to šířeji se pokusím rozepsat o dvou ostatních akcích a o *Loutně* jako hudebním klenotu.

S největším muzikologickým povděkem kvituji odbornou besedu v rámci **Barokování vol. 3**, i když musím uznat, že ostatní složky díla a geisslerovská adaptace byly poněkud zatlačeny horlivou hudební disputací. Ale historie nalézání jednotlivých pramenů a postupného odkrývání věrné podoby *Loutny* je příběhem přímo detektivním! Zatím posledním krokem byl nález partu prvních houslí ve Slaném učiněný Petrem Daňkem. Šťastný nálezce pohovořil o šťastné náhodě, která k nálezu vedla, a šťastný kapelník Adam Viktora promluvil o tom, jak rychle se to vše seběhlo a nahrávka původní verze *Loutny* je na světě.

A večer jsme nechali promluvit hudbu samotnou.

A hudba promluvila tím úžasně komorním, intimním zvukem, kterého se člověk nenabaží. Zaznění celého cyklu potvrdilo jeho celkovou hudební jednotu, která odpovídá tematicky propojené „příběhové“ textové složce. Citlivě zdobené zpěvní party se střídaly s kontrastními ritornely (ty právě byly zrekonstruovány na základě nalezeného partu prvních houslí). Ritornely jsou místy až virtuózní, ale vůbec nenarušují něžnou pokoru písňových nápěvů – ba naopak. Svou kontrastností podtrhují krásu melodií Michnových písní.

Zde se patří poděkovat sehraňmu instrumentálnímu ansámblu, zejména houslistkám Lence Torgersen a Simoně Tydlitátové. Zpěvní party přednesly Gabriela Eibenová a Daniela Čermáková, zpěvačky, jejichž hlasy se barevně i výrazově doplňují. Interpretace písní byla promyšlená a přitom přirozeně muzikální. Co se týče vokální deklamace, Michnova problematická prozódie byla vyřešena elegantně (viz třídobý oddíl písně *Panenská láska*, kde zdánlivé rubato bylo ve skutečnosti podřízením délky not délce slabik).

Loutna česká v originální podobě je navýsost barokní záležitostí, intimně, jakoby za světla svíček vyprávěným příběhem, vyprávěným působivě prostými slovy



a přívětivě jednoduchou hudbou. V geisslerovské *Loutně CZ* došla Michnova sbírka podivuhodné reinkarnace. A tato podoba pro mě možná byla emočně nejsilnějším bodem nedělního programu. Smutná výpověď o nepochopitelné době, kterou dnes prožíváme, byla vygradována v závěru, ze kterého člověka mrazilo. Docela jiná zkušenost ve srovnání s poklidnou meditací nad Michnovou hudbou – avšak neméně cenná.



MILAN ČERNÝ: BAROKNÍ LOUTNA MEZI PRAHOU A VÍDNÍ
PĚVECKÝ SBOR KÁCOV: ANTONIO VIVALDI - GLORIA
FOTO: PAVEL VESELÝ



„BOLÍ TO, ŽE JO? NA DUŠIČCE...“

DIVADELNÍ KUKÁTKO | LUKÁŠ KRÍŽEK

Tento text zde vůbec neměl být!

Když Petr Hašek před reprízou *LoutnyCZ* mluvil o tom, jak nerad derniéruje a přitom by tento výborný kus derniéroval „rád“ (inscenace bude aktuální minimálně a doufejme i maximálně ještě 191 dní), vzpomněl jsem si na jednu z point mého staršího textu. Reflexi, která se *LoutněCZ* věnuje a kterou jsem psal v listopadu 2016 pro náš blog. **Když** jsem pak výše jmenovaného viděl, jak si celý inscenovaný koncert radostně užívá celou svou bytostí. **Když** jsem se sám na konci, u písni pro všechny lidi, co jsou single, dojal. Po těchto třech „**když**“ již nebylo úniku. Hrůzostrašná aktuálnost ve mně vybublala stejně silně jako tehdy. Lidsky rozebrán, rozhodl jsem se tak přidat i svůj text, v původní podobě, aby vytvořil malý a skromný úvod pro reflexi naší Rachel, která bude již zcela aktuální – z letošního Kuksu.

Navíc, celé toto číslo patří právě Loutně.

Směle doufám, že vás dva texty na totéž potěší.

TY-VÍŠ-KDO TAKY NAKONEC PROHRÁL

(publikováno 26. října 2016)

Soubor **Geisslers Hofcomoeianten** slaví patnáct let. Jedním z mnoha dárků a jednou z patnácti svíček na pomyslném dortu je i vznik kapely **The Geisslers**, která dala souběžně vzniknout inscenovanému koncertu s názvem *LoutnaCZ*. Příběh opravdové české kapely měl po mikulovské předpremiéře a první premiéře v rámci festivalu THEATRUM KUKS (2016, pozn. red.) konečně i svou pražskou premiéru.

Na začátek snad jen malou, nezbytně pochvalnou a nutnou osvětu. To, že jsou Geisslers až extrémně talentovaným souborem po stránce herecké, pohybové i pěvecké, už dávno všichni víme. Stejně tak jako víme, že se inspiroují barokem a v autorské svobodě sobě vlastní jej řekněme parafrázuji, aktualizují, převádějí do kontextu dnešní doby – propojují starou tradici s živým a současným divadlem. Žádný akademismus, který by nás (ani je) nebavil. O výborné a bytostně divadelní práci s prostorem/scénou/rekvizitou ani nemluvě (nejen v inscenacích *Don Juan*, *Magdaléna lascivní a kající*, *Dvě komedie v komedii*). A teď si představte, že takto zručný a jak studenty (Cena KMD za nejlepší inscenaci sezóny – *Dvě komedie v komedii*), tak kritiky (snad všude) uznávaný soubor založí ještě ke všemu kapelu. Jediným překvapením by snad mohlo být, že jde o politické divadlo. Holt už ani Geisslers nemohou mlčet. Ale hezky popořadě.

„Let's baROCK!“

Nějaký Adam Michna z Otradovic napsal v roce 1653 soubor třinácti duchovních písní. Pojmenoval ho *Loutna česká* a poprvé v něm uvedl do českého básnictví barokní žánr mysticko-erotické lyriky. O tom, že děj *Loutny* pojednává o svatbě nevěsty-Duše se ženichem-Kristem a že je dílo hodnoceno jako jeden z nejvýznamnějších mezníků českého hudebního i literárního baroka, se dočtete nejen v pečlivě připraveném programu k inscenaci-koncertu.

„Ne, ne nemůžu mlčet, musím o tom zpívat...“

Já osobně politické divadlo příliš nemusím, nějak extra v něm neholduji a leckdy mu nerozumím. To však není případ inscenovaného koncertu *LoutnaCZ*. Pražská premiéra ve Vile Štvanice se konala 25. října 2016 a já si nedokážu představit ideálnější dobu, kdy by uvedení mohlo být natolik aktuální. Zrovna jsme čerstvě vystoupili z nedávných oslav nedožitých osmdesátin Václava Havla a s nepopsatelným pohoršením sledujeme další – nové – jako vždy nepochopitelné – jako vždy urážlivé – události, jež bláznivě a bez obav či rozmyslu inscenuje ten-jehož-jméno-nechci-vyslovit (ani písemně). Začíná to znít jako můj mladistvý, nevybouřený manifest? Stejně tak byste si mohli krátkozrace myslet, že je *LoutnaCZ* jakousi silnou agitkou proti Vy-víte-komu. Není. To, co je promítáno a doplňuje celkový význam geisslerovské odezvy na minulé-současné dění, jsou skutečné události. Pouze zaznamenané jinými médii.



Je to odraz minulých „eskapád“ (slušně řečeno), které nám ostudně připomínají, co nás sere nebo dnes už musí srát.

Jsme na inscenovaném koncertě. Hrají se songy z *Loutny* v novém, neomšelém kabátě, pro The Geisslers Davidem Hlaváčem kongeniálně nastudované a zadaptované. Nevěsta-Duše se proměňuje v jakousi Duši českou, zcela současnou, která vstupuje do svazku s něčím, na co nikdo z nás nechce raději ani pomyslet. Protože koncert inscenovaný, není překvapením, že se také živě natáčí a živě promítá. A protože „baroko aktuální“, není překvapením, že se budou mimo jiné používat telefony a tablety. Veškerá technická stránka jde ruku v ruce s „dějem“ a ozvláštňuje, podporuje ho. Je nedílnou součástí nejen příběhu a poznávání kapely, ale i celého poselství.

Koncertování a jednotlivé písně jsou průběžně doplňovány o promítaný doku-příběh, který představuje kapelu The Geisslers a její radosti i strasti. Spíše tedy strasti, ale s velkou a zcela zřejmou nadsázkou. S novým kytaristou má přijít nová vlna a to se později málokomu líbí. Má se kapela vrátit k tomu, co dělala před tím? Má pokračovat v tom, co dělá teď, ale bez něj? Kdo je kapelník a kdo nás teda vede? Za čím jdeme a koho poslouchat? Motivy a dění se prolínají. Ve zkratce je to takový synchronizovaný souboj Michny vs. kapely The Geisslers vs. My/Současnost/Aktuálnost.

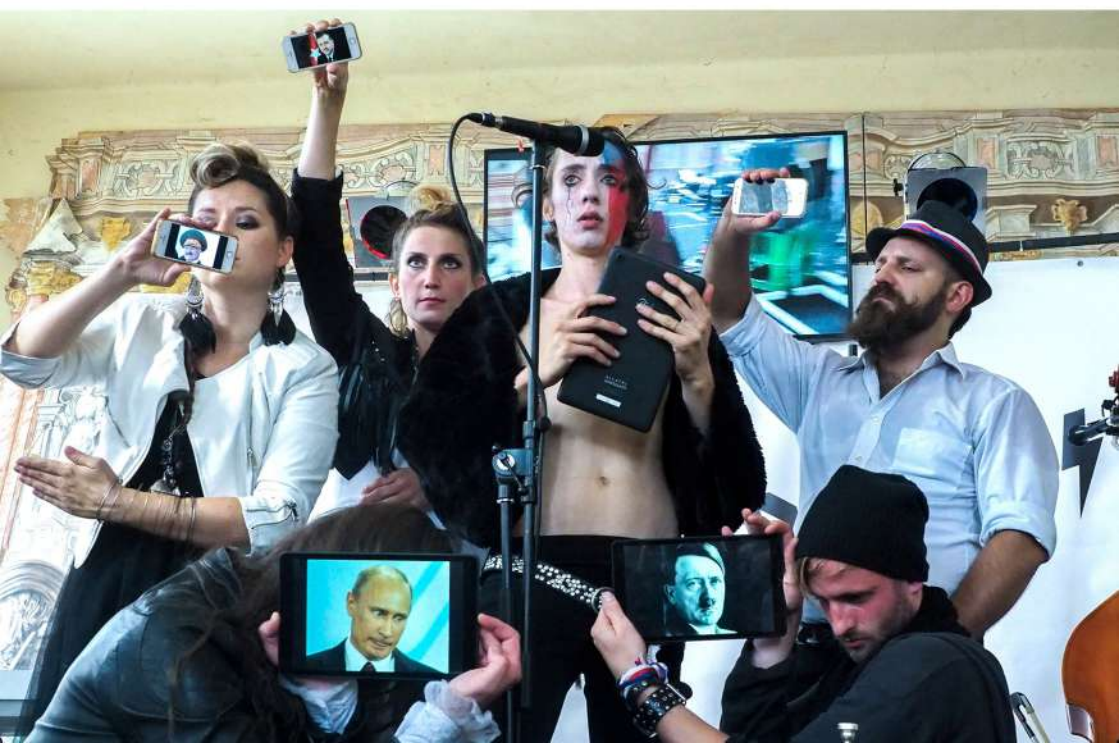
A to vše chytře, v několika rovinách, živelně a ve výsledku i trochu děsivě. Konec je opravdu smutným až strašlivým odrazem toho, co se děje a o čem se už nedá mlčet. Střet s realitou, o které víme, ale na kterou jsme možná (po)zapomněli. A není to jen Vy-víte-kým, ale i mnohými dalšími, kteří jsou v *LoutněCZ* odstrašujícím symbolem či ikonou, za kterou se chtě-nechtě možná už dávno, a podle jejich melodie, vydáváme jako krysy za Krysařovou flétnou.

Geisslers vytvořili aktuální, silné a dost možná i „varovné“ představení. Kapela The Geisslers bude mít jistě ještě dlouho o čem hrát. (Minimálně teda necelé dva roky.) Stále a stále dokola budou totiž vznikat nové významy a další konotace. A vlastně bych jim (kapele) přál, aby měli o čem hrát, protože jsou skvělí. A vlastně... jim spíš přeju, aby mohli hrát a reflektovat i něco veselejšího. Doufejme, že nikoliv geisslerovská-loutnářská, ale jiná *derniéra* je na dohled!

*„Na závěr místo bonmotu,
pošlu ti milý úsměv.
Než kavárenským kokotům,
projednou věřit zkus mě!“*



GEISSLERS HOFCOMOEDIANTEN: LOUTNACZ
FOTO NAHOŘE: JIŘÍ KOTTAS // FOTO DOLE: PAVEL VESELÝ



O PONOŽKÁCH, SVĚDOMÍ A PÁTEŘI KRÁTKÉ MUDROVÁNÍ

DIVADELNÍ KUKÁTKO | RACHEL DUCHKOVÁ

Poslední barokní den věnovaný Michnově *Loutně české* nezůstal pouze u historie. To by nebyli Geisslers, aby i v díle raně barokním nenašli paralelu k dnešku a sdělení současnému divákovi a celou látku tak nějak nezaktualizovali. Inscenovaný koncert *LoutnaCZ* je totiž o něco více česká a trochu více o Čechách, než původní mysticko-eroticko-lyrická předloha, která se věnuje především vztahu lidské Duše s Kristem, alegoricky zpodobněnému jako jejich snátek.

Jak se dočteme v programu, Geissleři pracují pouze s fragmenty původní hudby a textu, a to jim dává velkou autorskou svobodu – už v druhé písni *Předmluva a povolání duchovní nevěsty* mohou tedy zaujmout obraty jako „...klobása ohřátá, na tácku a jenom za dvacku...“. Ženich – tušíme, že tentokrát nejspíš nepůjde úplně o Krista – si nakonec vybírá nevěstu, která je „...celá taková česká...“. Následující píseň *Matky boží slavná nadání*, v níž jsou vyzdvihovány nevěstiny přednosti, již na každý pád působí dvojsmyslně a ona nevěsta začíná čím dál víc vypadat, jako „země česká“.

Zásadní složkou koncertu je „multimediální doprovod“. Na jevišti hraje několik obrazovek – od velké televizní po několik tabletů. A na nich lze vidět leccos. Od symbolů, vlajek, fotografií, přes záznamy z médií až po příběh kapely, která se vyrovnává s invencí nového kytaristy. Především díky této projekci se jako divák po chvíli nemohu zbavit vkrádavého dojmu, že skutečně poznávám prostředí, ve kterém žiji, a ne pouze v dobrém slova smyslu. A že poznávám své známé. A blízké. A sebe. Ať už jde o sandály v ponožkách, vyvalený pupek zpod trička nebo utopence v hospodě, vše je to až příliš povědomé... ne, známé! A s takovým čtením začíná již při čtvrté písni (*Svatební prstýnek/Pokora*) pomalu mrazit, protože téma odevzdání se a rezignace na „hlavu vztyčenou nahore“ – protože sklonit ji a kleknout je tak příjemné a pohodlné! – opravdu v naší společnosti vnímáme v posledních letech velmi výrazně. A pak, v písni *Panenská láska*, konečně poznáváme ženicha. Není však třeba ho přespříliš personifikovat či vztahovat ke konkrétní osobě – lidé v nejvyšší státní funkci už z její podstaty něco reprezentují, a i mimo jeviště jsou vždy určitým symbolem. Oním ženichem je zde tedy určitý způsob myšlení či přímo mindset, s nímž se nezanedbatelná část české společnosti ztotožňuje a jiná část s ním dnes a denně bojuje.



Výrazným a výborně fungujícím prostředkem je zde kontrast – kontrast textu písní a autentických záběrů na obrazovkách, kontrast toho, jak texty fungují samy o sobě a jak v našem kulturně-společenském kontextu.

V následujících šesti písních se stupňuje konflikt lidského – nemám příhodnější výraz – svědomí. Jak se zalíbit ženichovi? Jak pozorně se ženich o nevěstu dokáže postarat...vše vyřešit, zařídit, rozhodnout...jak osvobozující by bylo říct ANO! A jakou cenu zaplatí ti, kdo zvolí strastiplnější cestu a odmítnou... Vše doplňováno o autentické záběry, které jsme mohli nedávno vidat na zpravodajských portálech.

Síla a neúprosnost celého inscenovaného koncertu je v určité „bezobalovosti“, s jakou nám nastavuje zrcadlo. Zrcadlo vyleštěné a rovné, rentgenové, v němž sami sebe vidíme v pravdě a do všech detailů vidíme si až pod šaty a kůži – až k páteři. „Čechové jsou národ dobrý!“ a „Čechy krásné, Čechy mé...” ...jak ve skutečnosti vypadají? Čím jsou? A kam to proboha míří? Ať už jde o divadlo více či méně politické, více či méně korektní nebo více či méně kontroverzní – nutí diváka sahat si do svědomí a klást otázky. Nad pravdou o světě, v němž žijeme a nad sebou samým. A osobně si neumím představit, co víc si od divadla přát.

**ANDREINI, GEISSLERS, ŠKVAROVÁ A KŘÍŽEK:
DVĚ KOMEDIE V KOMEDII,
DVA TEXTY V TEXTU,
DIVADLO NA DIVADLE, TEXT NA TEXTU
ANEB LÍNÁ AVŠAK HEZKÁ DRZOST**

DIVADELNÍ KUKÁTKO | L. K. – NICOL ŠKVAROVÁ

Někdo si řekne, že je to nehorázná drzost. Já si neurvale myslím, že je to nehorázně pěkný. Pokud mě paměť nešálí, byla inscenace *Dvě komedie v komedii* souboru **Geisslers Hofcomoedianten** prvním, co od nich v roce 2015 na Jiráskově Hronově spatřila jistá Nicol Škvarová, která tou dobou spolu se mnou psala na náš a námi založený blog. A dnes je tahle Nicol PÍÁRistkou jmenovaného souboru, který si zamilovala.

A protože by ji jistě převelice mrzelo, že v historicky prvním kuksovském zpravodaji nemá ani řádku – ona, přezdívaná leckdy „kritickou apokalypsou“ – vypůjčím si její řádky k tomu, abych jí ten prostor umožnil, sobě práci usnadnil a vytvořil tak jakýsi „text v textu“. Mých řádků bude tedy záměrně poskrovnu a budou odlišeny kurzívou. (O tomto mém výmyslu Nicol předem netuší ani zbla, tudíž: překvapení!)



Geisslerovský první opus Andreini. O třetím jsem se pokusil napsat ve druhém čísle našeho zpravodaje a druhým jest **Magdaléna lascivní a kající**, o níž pro změnu psala zase Nicol a jejíž text naleznete na našem blogu („Nemravně i pokorně“ červen 2016, pozn. red.). Benátská komedie z roku 1623, divadlo na divadle. Nespočet meta-divadelních a intertextuálních odkazů z divadelního zákulisí a prostoru společenského. Podle anotace a programu *nezávažné divadlo o závažných věcech, vycházející leckdy z improvizace a holdující komedii učenců a komedii dell'arte*.

V rámci jedné dějové linie jsou odehrávány dvě dílčí představení. V těch se rozmotávají složité vztahy herců, kteří se účastní konkurzu. Na tomto konkurzu stojí proti sobě dvě divadelní trupy, jež se snaží získat přízeň principála divadla, který vybrané společnosti poskytne divadlo.

Kdysi jsem se naučil pojmenování „bytotně divadelní“, poté jej nadměrně užíval a dnes se mu snažím vyhýbat. Ale jak jde o Geisslers, nemůžu se ho prostě zbavit. Jen se na tu honičku po nesmyslně dlouhém divadle podívejte! Existuje lepší termín? Obzvlášť, když se také hraje o tom, jak je ten svět v komedii (potažmo na divadle) jiný. A přitom podobný tomu reálnému, ze kterého vychází a jemuž – jak sama inscenace parafrázuje nadměrně užívané – nastavuje zrcadlo.

Práce s prostorem a divadelním znakem je zde obdivuhodná, což je koneckonců výsadou snad všech inscenací Geisslers. Budete-li se někdy učit o divadle a nepochopíte teorii divadelního znaku, zajděte si na tohle a bude vám to jasné.

V barokní komedii bylo samozřejmě mnohem více, než jen dvě komedie. Zpěv, pantomima, loutky, převleky a samozřejmě skvělé činoherně-herecké výkony balancující na hranici mezi ikonickým vyobrazením a klišé. Vše doprovázeno povznesením se nad rolí a příjemným vtipem. Herci nikdy nesklouznují k banálnosti, a pokud ano, tak to byl další z mnoha (záměrných) komediálních prvků představení. Často jednoduché fóry, byly zde podávány s dávkou citlivého nadhledu, který z obyčejného gagu udělal originální lazzi (lazzi je krátký improvizovaný gag, součást commedie dell' arte, pozn. red.). Nejsilnější stránku Geisslerů vidím v jejich nápaditosti, neotřelosti a uměním „umět si pohrát“. Scénu tvořily dvě jednoduché kvádrové konstrukce, ze kterých jsou herci schopni postavit celé divadlo i s jeho zákulisím, včetně výtahu a vířivky.

Děj inscenace se nesl v duchu italských renesančních komedií (využívaje též prvky commedie dell'arte) o ztracených a znovunalezených láskách a chlapcích převlečených za dívky. *A dívkách převlečených za chlapce.*



Spletence rodinných vztahů a milenců se změněnými jmény vyústí do příjemného happy endu, při kterém Geisslers nechají diváka sedět s otevřenou pusou, podivujícího se nad jejich vynalézavostí, která nezná mezí a boří tak mnohé hranice. Geisslers Hofcomoedianten ať jsou ve Vile nebo Čapkově sále, ať hrajou s loutkami či zpívají, vždy mě přesvědčí, že na ně musím zkrátka zase znova.

A jak se tak budete rozplývat nad osudem Nicol, kdy o Geisslers poprvé napsala a nyní s nimi „žije“, já vám sem na závěr přihodím na významy bohatý citát samotného Rovenia.

„Šťastné komedie, pouze vám je v divadle dovoleno žertovně si pohrávat s nejtajnějšími záležitostmi věcí, ba dokonce srdcí, promluvit do duše bezcitným a radostně spojit zdánlivě rozdělené a beznadějné. Šťastný je ten, kdo komedie vymyslel, kdo je hraje, ale nejšťastnější je ten, kdo se na ně dívá. Jsou totiž součástí velkého dění.“



GEISSLERS HOFCOMOEDIANTEN: DVĚ KOMEDIE V KOMEDII
FOTO: JIŘÍ KOTTAS



NAŠI BAROKNÍ MALÍŘI

THEATRUM V OBRAZECH | LUKÁŠ KŘÍŽEK

Pavel Veselý a Jiří Kottas. Dva pánové, kteří se starali o to, aby měl náš zpravodaj obrazové přílohy. Dva pánové, kteří nás zásobili nespočtem hezkých obrázků a my jich s lítostí využili jen několik. (*Další fotografie s veškerým programem jistě najdete na stránkách festivalu.*) Dva pánové, kterým jsem průběžně sotva stačil odepisovat a se kterými jsem si – bohužel – nestihl pohovořit víc, než jen při pár drobnopříležitostech.

A tak jim touto malou zmínkou mnohokrát, a za celou redakci, děkuji za jejich ochotnou (a skromnou!) práci a spolupráci. Zároveň dlužím jednu maličkatou omluvu. Jak jsme tak v brzkých ranních hodinách dotvářeli naše obrazové přílohy, stalo se, že ve čtvrtém čísle je mezi fotografiemi Geisslers podepsán omylem Pavel Veselý, ale obrázky náleží jeho kolegovi Jiřímu Kottasovi. Tímto se omlouvám za nepřesnost z únavy a shonu a doufám, že zbytek je již podepsán dobře. (To by byl trapas!)

Abychom byli kompletní, příkládám autorství ostatních, v Seemanově deníku užitých, obrázků. **Děkujeme!**

TITULNÍ STRANY / OBRAZY

první číslo	/ze zámku Gorzanów/	© Pavel Veselý
druhé číslo	/GH: V borůvčí/	© Tomáš Glasberger
třetí číslo	/Matija Solce/	© Jiří Kottas
čtvrté číslo	/Ensemble Damian/	© Jiří Kottas
páté číslo	/Bonifantes/	© Pavel Veselý
šesté číslo	/GH: LoutnaCZ/	© Jiří Kottas

AUTOŘI REDAKČNÍCH FOTOGRAFIÍ

páté číslo	/u Bibliothéky/	© Abbé Libansky
šesté číslo	/na schodech/	© Lucie Radimerská



BAROKNÍ HOSTINA // FOTO: PAVEL VESELÝ



POSLEDNÍ „DRBÁTKO“ Z KUKSU

BAROKNÍ KECÁTKO | PLEBS Z PODZÁMČÍ

Šesté číslo zpravodaje jsme psali z Prahy a Chomutova.

Šesté číslo zpravodaje je lehce barevné, protože jsme vás chtěli překvapit.

Šesté číslo zpravodaje není číslem posledním. Na Kuksu jsme zakopali – jako poklad – číslo sedmé.

Redakce si odvezla několik Braunových soch, aby mohla pokračovat ve svém ranním sportování.

Redakce bude následujících 127–142 hodin v kuse spát.

Poslední večer hrálo Šapi-kotě na ukulele.

Bohouš už ví a pamatuje si, kdo je Lukáš.

Petr Šmíd má veliké vize o tom, jaký open space by měla redakce příští ročník vlastnit. Tak uvidíme.

Premiéra baletu „Redakce tančí“ nakonec neproběhla kvůli tajuplné výstraže, kterouž učinil Seemanův duch.



Duch hraběte Františka Antonína Šporka na deník pojmenovaný po jeho hofmistrovi žárlí. Na příští ročník proto požaduje název nový: „Šporkoviny“.

Poté, co všichni opustili Kuks, dotiskla super-chytrá kopírka své oratorium. Kolegové z Informačního centra to však považovali za omyl – když už ten festival skončil – a tak vše rovnou spálili. Děkujeme.

Redaktorka Rachel Duchková si v Kuksu zapomněla župan s andělíčky.

Redaktor Vojtěch Frank si v Kuksu zapomněl dětskou hrací harfu s bonbónky uvnitř.

Redaktor Vojtěch Vávra si v Kuksu zapomněl své tupé pro slavnostní příležitosti.

Šéfredaktor Lukáš Křížek si v Kuksu zapomněl trenýrky s logem šéfredaktora a principála.

Vše, co bylo napsáno ve všech oblíbené rubrice „Barokní kecátka“ je samozřejmě pravdivé.

PSÁTI TO NEUMÍM, ALE VĚZTE, ŽE PODĚKOVATI SLUŠÍ SE VÁM ANEB JAK SE SLOVY POKUSIT ŘÍCI, CO JEST ZŘEJMÉ...

PRINCIPÁLŮV EPILOG | LUKÁŠ KŘÍŽEK

Poprvé na Kuksu, byl jsem neskonale očarován krajinou, děním i lidmi. Poprvé z Kuksu, vezu si intenzivní, inspirativní a neutuchající zážitky. Zážitky, které jsou opředeny vzpomínkami, svázaný šňůrkou z nespočtu prožitých emocí. Šestnáctý ročník barokního a barokem inspirovaného umění – THEATRUM KUKS je za námi. První ročník oficiálně černobílého zpravodaje taktéž. Radosti i drobné radůstky z toho všeho, ukryté v nás, budeme si ještě dlouho vyprávět a ještě déle na ně vzpomínat. A rok uplyne a my se zase budeme moci setkat v těch poetických a mystických krajinách, kde umění i přátelství mezi lidmi vzkvétá.

Nežli se v těch člověčích prohřešcích, jak jsem varoval na straně první, úplně ztratím, vrhnu se raději na to nejdůležitější. A to je mé nejupřímnější poděkování.



V první řadě **Všem umělcům a Všem jejich-našim divákům**, bez nichž by nic z toho nemělo smysl. To oni byli strůjci všech prožitků, momentů a setkání. V řadě druhé, jak bývá zvykem, **Všem partnerům, sponzorům a mecenášům**, kteří další ročník festivalu umožnili.

Má největší a nejskonalejší díky patří všem našim redakčně (i jinak) blízkým a celému organizačnímu týmu. Kdybych měl jmenovat všechny, jistě na někoho zapomenou, ale nějaká ta jména přeci jen zmínit musím. Ať už se mezi nimi najdete či nenajdete, přátelé, vězte jedno: klobouk dolů za vaši práci a děkuji nastotísíkrát!

Za příjemně punkovou redakci a veškeré naše zázemí neskonale děkujeme **Michaele Kuhnové** a její rodině. Stejně jako této úžasné osobě a mecenášce v jednom děkujeme za ty nejbáječnější snídane U Zlatého slunce – pochvalu stejně tak Všem milému a sympatickému personálu. Zde se také nejlépe prodával náš zpravodaj! Za podporu, výpomoc a hlavně (převelice důležité!) tisk zpravodajů děkujeme **Informačnímu centru Kuks**. Za všechna příjemná ranní setkání v redaktorském zombie-módu děkujeme všem, se kterými jsme se potkali, v čele s **Filipem Košťálem**. Za další prodej zpravodajů díky uvaděčkám **Tereze Ballardové** a **Barboře Fialové**.

Za vytrvalost, originalnost drinků a neustálý přísun jídla a svačinek díky **BártBaru – Bártovi Veselému, Kiitje Miitje a Barbaře Straků**. Další díky směřujeme **Všem dalším pomocníkům**, kteří nás neváhali podporovat a **týmu technickému**, díky němuž se hrálo a svítilo. A bylo též kde hrát a kde svítit. **Děkujeme!**

Další speciální poděkování si zaslouží produkce – **Eliška Seveldová, David Nushart a Honza Búrik**. Dále pak má divědovská kolegyně a PÍÁRistka, která obstarala úvodní věci týkající se zpravodaje a redakce – **Nicol Škvarová**. A nakonec, nejvřelejší a nesmrtelná díky souboru **Geisslers Hofcomoedianten, Stanislavu Bohadlovi, Kateřině Bohadlové a Petru Haškovi**, kteří nám nejen – z pozice nejvyšší – umožnili existovat a dali nám tu krásnou příležitost, ale kteří nás i po celou dobu otevřeně podporovali. Víc už jsme si ani přát nemohli. **Děkujeme!**

Na jazyku, v prstech co buší do klávesnice i na srdci mám toliko dalších slov. Ale myslím, že sami tušíte, kam by to spělo a možná i, co rád bych vám ještě pověděl. Nechme si to ale na další naše setkání, kdekoliv osobně. Bylo mi ctí být s vámi, bylo mi ctí s vámi tvořit. **Děkuju.**

P. S. Takže příští rok Seemanovské repete?



**DĚKUJEME ZA VAŠI PŘÍZEŇ.
DĚKUJEME, ŽE JSTE NÁS ČETLI.
DĚKUJEME, ŽE JSTE NÁS PODPOROVALI.
DĚKUJEME ZA FESTIVAL THEATRUM KUKS.
DĚKUJEME ZA ZÁŽITKY A CENNÉ ZKUŠENOSTI.
DĚKUJEME, ŽE JSTE BYLI.**

**VAŠE PRVNÍ SEEMANOVA REDAKCE
RACHEL DUCHKOVÁ, VOJTĚCH FRANK,
VOJTĚCH VÁVRA A LUKÁŠ KŘÍŽEK**

P.S. KDO JE KDO, VÁM NEPOVÍME! HA!